

24. února 2022

Ten den si pamatuji až moc dobře. Byl to čtvrtek. Ráno mě rodiče vzbudili se slovy: „Rusové napadli Ukrajinu. Začala válka.” Kdo by si myslel, že se to v 21.století může stát. Žijeme ve svobodné zemi. Svoboda je hlavně pro mou generaci samozřejmost, jenže poslední rok nás naučil, že to tak nemusí být.

Ve škole jsem se ten den nemohla soustředit. Kdo by taky mohl, že? Myslela jsem na to, jaké to asi musí být. Pocit bezmocnosti.

Přemýšlela jsem nad tím, jak to musí snášet mladí lidé. Vpodstatě děti mého věku, kteří mají celý svůj život před sebou. Musí se koukat na to, jak se jim celý jejich život rozpadá, přijdou o střechu nad hlavou, o rodinu, o kamarády, ale hlavně o **SVOBODU**.

Nejvíc mě překvapila síla lidskosti. Jakoby by se skoro celé lidstvo spojilo dohromady a všechny neshody šly stranou. Sdíleli jsme Ukrajině podporu, poslali jsme jim pomoc a neustále jsme kontrolovali telefony, abychom zjistili, co je nového. Při pomyšlení na situaci tisíc kilometrů od nás jsem dostala nepříjemný pocit, už jen tím, že to není až tak daleko, ale hlavně, že se to může stát komukoliv.

V září jsem nastoupila na gymnázium, kde se míchá hodně národností. Naše škola v září přijala jednu ukrajinskou třídu. Děti, které se jeden den vzbudily do světa plné paniky, bojů a nepokojů. Tím by si neměl nikdo projít. Bohužel jsem se potkala i s lidmi, stejně starými jako já, kteří na to měli úplně opačný názor.

„Už mám dost těch Ukrajinců!”

„Ať se vrátí tam, odkud přišli.”

„My je tady nebudeme žít.”

„Zabírají místa jak na školách, tak i v zaměstnání.”

„Berou všechny přídavky a na nás nic nezbyde.“

„Na facebooku jsem četla, že nás tu všechny okradou.“

Byla jsem na to sama a v šoku. Jaktože si tohle moji vrstevníci mohou myslet?

Jediná já jsem nestála stranou a zastala jsem se jich. Ostatní spolužáci, co to cítili stejně jako já, byli zticha, stáli stranou, že prý nechtějí konflikt. Byla jsem v tom sama. Všichni se do mě pustili, ale já se nezalekla, protože již od útlého věku jsem byla vedena k jedné věci. **Když můžeš, mluv, a využij svůj hlas.**

Proto bych všem dětem, kteří byli donuceni opustit Ukrajinu kvůli ruské agresi chtěla vzkázat, že v tom nejsou sami. I přesto, že je na vás kladen tlak naučit se nový jazyk a poznat nové prostředí, nejste v tom sami. Upřímně Vás obdivuji. Neumím si představit opustit svou rodnou zem a vydat se do neznáma. Ze dne na den nechat své kamarády a skoro celou rodinu napospas osudu. Naučit se novému jazyku, tradicím a kultuře může být těžké, ale nezoufejte, protože vždy budeme stát při vás. Nejste v tom sami.

A všem lidem, kteří někdy zpochybnili nutnost pomoci Ukrajině, zkuste se zamyslet nad tím, jak by vám bylo, kdyby se to stalo vám. Vaší rodině. Vaším kamarádům. A nikdo by vám nechtěl pomoci. Prosím, nestůjte stranou a postavte se k tomu tak, jako byste se měli sami dostat do této situace.

Pokud se spojíme, budeme silnější. Hlas je za mě ten nejsilnější prvek, co můžeme mít, může nás přenést do budoucnosti, která přináší více možností a řešení, můžeme se díky tomu postavit za to,

co je nám cenné, rozeznat dobro od zla. Žádné dva hlasy nejsou stejné, každý má něco, co říct. V této době potřebujeme reprezentovat svobodu a demokracii, hlas je mocný symbol. Je to to, co nám umožňuje protestovat proti nespravedlnosti, zpívat za svobodu nebo prostě mluvit pravdu. Hlas je zdrojem naděje v těžkých časech.

Proto nestůjme stranou.

.